

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, mart. 18. 1860.

NAPILAP.

104-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szinidény végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

Mindennemű hirdetések elfogadtatnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknel 3
ujkrt.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

Lyrái Áloék. Rachel siralma.

(Arany Jánostól)

Puha fejr ágyam hullámos redőin
Mily szépen alusztok én szép esecsemőim:
Édes-e az álom?
Unszoló emlőmet elfogadni késtek;
Balgatag reménnyel várom ébredéstek —
De hiába várom.

Ah! hiszen nem fogtok ébredni, — tudom már —
A ti nyugovástok több a nyugalomnál,
Tudok mindent — jaj — jaj!
Nevető szememre nem nevettek vissza,
Gőgicsélő szómra nem rebegtek vissza
Csókra készítő ajkkal.

Halva vagytok, halva. Ime, itt a mély seb:
Mintha nem lett volna elegendő kisebb
Ajtó a halálnak!
Mintha gyöngé csarát egy ujj le nem törne
Mintha kisgalambfi nem meg volna ölve
Kit szíven nyomának!

Oh, had csókolom meg e vérző sebajkat,
Mely égre kiált bár, iszonyuan hallgat —
Oh, hadd mossa könnyem!
Kisáts fel, te nyílt seb, bosznuért az égre,
Hogy kegyetlen szerződ meglakoljon végre,
Lakoljon meg szörnyen!

Mi haszna! mi haszna: nincs már nekem fiam! —
Folyna bár miattok boszuló vérfolyam
Főlnem ébrednének:
Azt a kis patakot, mely a szívet hajtja,
Ha egyszer elapadt, ki nem pótolhata
Óceánja vérnek.

Iszonyú Herodesz! ha már eltökéléd
Ártatlanra fenni pallosodnak élet,
Miért biztad másra?
Szomjazó szemekkel mért nem jövel magad?
Talán kőszivedből enyhe forrás fakad;
Irgalom forrása.

Oh, ha láttad volna... oh, fiaim, lelke! —
Lerogyék előtte, sirva térdepeltem
A vad pribék előtt;
Kértem, hogy ne bántsa, mondtam ne ölje meg,
Mert enyéim e szép ártatlan kisedek:
Hiába kértem őt!

Sirt a vad poroszló, szemei könyeztek;
Azt hívém, nem bántja, azért áll oly veszteg;
Feledém, hogy szolgál:
Ha te könyezél ott keményszivű király,
Egy fiait féltő anya fájdalomnál, —
Meg nem ölted volna.

Bethlehem leányi, kik anyák voltatok,
Ne irigyeljétek e kettős bánatot,

Ne irigyeljétek :
Ha nem volt oly büszke jogotok remélni
Mint Rachelnek, im a bánat is felényi
Részben jut tinéktek.

Temetés lesz holnap. Jertek el, oh jertek!
Látogassuk együtt a temető kertét;
Nem irtózom többé:
Fektesstik le halvány gyermekimet szépen,
— Kik alusznak immár az urnak kezében
Fiaitok közzé.

Ime, a szép tavasz kiesett az évből,
Egy nemzedék halt ki az emberiségből,
Nyugszik temetőben;
Serdül Bethlehemnek, felnő számos ifja:
De egynek sem léssen születése napja
E két esztendőben.

Hah, de mily panasz, hogy e kor méhe meddő!
Ime, látok, látok . . . megnyílt a jövőnd
Távolban közelben:
Király annyi jósnak zenge ihlett szája
Megszületett, érzem, Judának királya
Kicsiny Bethlehemben!

Zsarnoki féltések vérengzése volt ez:
De tudd meg, de tudd meg, vérszopó Heródesz,
Hogy ő nincs elveszve!
Napjaid számítvák, megifjult az idő
És kitől rettegsz nem féli fegyverid ő,
Az Ige az eszme!

I. Napoleonnak egy szerelme.

(Egy öreg tábornok elbeszélése után.)

(Folytatás.)

— Egy erény nélküli nő, mond ő, igen szomorú és nyomorult hódítás.

Életéből egy oly vonást akarok elmondani, a mely legjobban lesz képes a nők iránti gyöngédségét bebizonyítani.

Toulonba létekor, én csak altiszt valék, ő már hadnagy; de azért jó barátok valánk, és ő gyakran elbeszélte nekem ügyeit, főleg szerelmi ügyeit.

— Ha te gazdag ember volnál, mondá nekem, vagyonodat a nőkkel pazarlanád el, rab-szolgájuk lennél, s ők téged orrodnál vezetnék: én, én tisztelen a nőket, szeretem őket, nagyon felizgatják képzelődésemet, de azt hiszem elég tiszta fogalmam van szervezetükről, hogy ne hagyjam magamat soha kivállóság általuk vezetetni. Különben, folytatá kezével ábrándozó homlokát simitgatva, itt van valami, a mi engem minde- nek előtt elfoglal.

Azonban Bonaparte úgy volt szervezve, hogy érzé a nők egész hatalmát; egy östve megáll előttem, s rövid szavával így szól:

— Lajos, én szerelmes vagyok.

— Szerelmes! ismétlém én.

— Tökéletesen szerelmes egy fiatal leányba, ki a földbástyák megett lakik egy kis házban; semmije sincs, mint szépsége, a mely valósággal feltűnő; mind a mellett finom lélekkel bír, mely kellemteljes. Órákat töltök el hallgatva beszédét, bámulva gyönyörű barna szemeit, és igen szép alakját. Különösen gyönyörű kezei vannak.

— S kétség kívül szereti önt?

— Mint egy kis bohó, mint olaszno szokott; mert ő florenczi, minden határ, ész vagy fitogtatás nélkül; és nem mint a társaság beli nők, kik mielőtt gyöngéden reánk pillantanak, előbb meggyőződnek, hogy fejkök jól áll-e.

— Ez valóban fölséges kaland leend ön számára, felelém nevetve.

— Ne érts félre; e leánynak anyja van, a kitől nagyon félek. Férje, ki magas családból volt, mindent feláldozott, hogy elvehesse, mert a nő erényét nem birta megsérteni, azt hiszem, a szegény ember bújában és szükségben halt meg. Az anya becsületesnek és tisztának akarja leányát nevelni, s valóban erányomban a legjobb módhoz nyult, midőn hozzám őszinteséget mutatott. Más nap östve, mintán leányát eltávolítá, így szólt hozzám: — Bonaparte, ön szereti Naddit? — Én nem felelek, s ő ismétlé: — Ön szereti Naddit. Vagy ne jöjjön ön többé házunkhoz, vagy esküdjék meg kardjára, a mely, mint hiszem, nagy-szerü és nemes dolgokat fog kivinni, hogy ön becsülni fogja gyermekemet, s nem fogja őt oly helyzetbe hozni, mely elfeledtetni vele kötelességet s a mely eltávolítandja anyjától. Neki semmije sincs, csak a mit az én s az ő még gyenge keze munkájával keres. Én megesküdtem atyjának, ki meghalt azért, hogy engem szeretett, s nem akart megszegyeníteni, hogy leánya nem jutand oda, hol én vagyok. Ne feledje ön, hogy ha leányom önmagát el találja feledni, én olasz törömet nem fogom elfelejteni. Hanem végre is nem akarom, hogy szegény gyermeknek igen nagy küzdelmei legyenek, azért kötelességemnek tartom őt a veszedelemtől eltávolítani. Azért vagy nem jön többé ön a házhoz, vagy megesküszik!

— Én megesküdtem, folytatá Bonaparte, és valóban nem pillanték többé Naddira, nem keresem többé kezének érintését, vagy az együttlétet vele anyja nélkül; és boldogtalan vagyok.

— És hogy ismerkedett meg ön, ezen hölgyekkel?

(Vége köv.)

T Á R C Z A

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ A zenekör tagjai ma nem fognak előadást tartani, nehogy a Hauser ur által rendezendő jó-tékony czélu hangversenytől a közönség egyrészt elvonják. Minden esetre dicséretre méltó figyelem az illetők részéről, nemzeti színházunk irányában.

□ Pesten nem régiben egy iparlovagot fogtak el, ki bárónak adta ki magát, s több elámitott nőt megcsalt. A budai törvényszék másfél évi börtönre ítélte el.

□ A szabadkai származásu utazása s széles tapasztalatairól híres Magyar László Vike király leányát vette nőül, fia pedig tronörökös leendő; — e szerint hát Afrikában is lesz magyar király; csak már magyar királyság is lenne! (N.U.)

□ Jókai Mór „Decameron“-ja nem sokára teljesen meg fog jelenni. A két utolsó kötet is sajtó alatt van már.

□ A P. N. és Presse után írja a „Hölgyfutár“ hogy: az 1859-diki háboruban végrehajtott sikkasztások miatt közelebb elfogott báró Eynatten altábornagy f. hó 7-dikéről viradóra a börtönben — Bécsben — magát megölte, irást hagyván hátra, melyben bűnét töredelmesen bevalja. A tábornok egyenruhájáról lefejtett zsinorral akasztá föl magát; ez elszakadt testének sulya alatt, s a test földre esése által okozott zörepre előjött őrség már halva találta a bárót. A Salzgries laktanyában történt. A tábornagy egy özvegyet, s két fiút hagyott hátra, kik a hadseregben tisztek.

□ Brüsszelben a mult hó végén egy fiatal, alig 17 éves leány orozva meggyilkolt egy fiatal embert azért, mert többszöri ígéretei daczára nem akarta őt oltárhoz vezetni. A leány e borzasztó tett elkövetése után azonnal megőrült.

□ Febr. 10-dikén éjjel a Konstantinápoly europai részen levő Dardanella város a lángok martaléka lett. Az egész háztömeg, a tenger parton, hol a követségek s kereskedelmi ügynökségek lakai voltak, nem létezik többé. A tűz a francia követségi palotában ütött ki legelőször.

□ Voltaire azt az eszélytelen dolgot találta egy izben elkövetni, hogy csipős verset írt az orleansi herczegre, a miért aztán becsukták szépen a Bastillebe. Midőn azonban kibocsátása végett a herczeg elé vezetett, ez igen kegyes szavakkal biztosítá őt jövődében magas pártfogásáról. — „Csak szállásomról ne méltoztassék többé aggodnia Fölség!“ — szolt meghajolva Voltaire.

□ Felix Rebecca — a nagy Rachel nővére — 27 éves korában halt meg, mellbaj miatt. Rachel Párisba sietett ápolására. Egy napon valami keserű, s igen kellemetlen szagu orvosszert

kellett Rebeccának bévennie, mitől ő azonban határozottan vonakodott. „Vedd be — szolt hozzá Rachel — vedd bé édes Rebeccám . . . neked adom azt a nyaklánczomat, mely neked annyira tetszik, — tudod? — „O én tudom, — válaszolt a beteg. — de te nem fogod azt nekem adni.“ — „De még a két karpereczemet is oda adom.“ — „Na már így még kevésbé hiszem,“ — szolt a beteg alig hallható hangon. „Esküszöm!“ kiálta fel Rachel. — „Ne esküdjél; hanem add írásba! És Rachelnek írásha kellett adnia ígérését, csak hogy bevegye az orvosságot Rebecca.

□ Párisban „Filemo és Baucis“ czimü új operát adtak a Lyrique-ben nagy tetszéssel. Szerzője Gronod.

Színházi krónika.

Csötörtök, mártius 15-én Jekelfalussy ur második felléptéül: „Zsidó hölgy.“ Opera 5 fv., Halewytől. Vendégünk Eleazár szerepében többször aratott tapsokat Fridrichné asszonynyal (Izabella) együtt. Pauli (Arnold) mint mindig, ugy ma is jó sikerrel énekelt. Rechát Schinek I. adá — tekintetbe véve, hogy nem szerepköréhez tartozik — elég igyekezetet tanusított. A közönség bőkezű volt a taps és kihívásokban, melyeket azonban Sch. nem annyira elismerés, mint inkább buzdításnak vehetett. Barátival (a perjel) szintén meg volt elégedve a közönség.

Jövőre nézve kérjük az igazgatót, ne lépesse fel azon tagjait, kik egészségi tekintetben gyöngélkednek, — az efféle nagy mértékben zavarja az előadás összhangját. E megjegyzésünket Sch. Minkára értjük, ki ámbár csak a kardaloknok közt volt ma — de még is feltűnő lett.

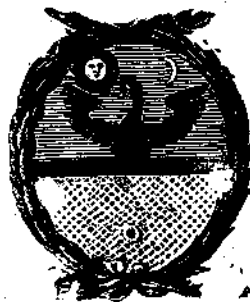
H i r d e t é s e k.

 Két szép emeleti szoba, melyek közül az egyiknek ablakai a piacz legszebb részére nyilnak. a folyó év Sz. György napjától kezdve a jövő 1861-dik év Sz. György napjáig bérbe kiadó. Értekezhetni lehet felőlök e lapok szerkesztőjénél. Nagy piacz 162 sz. alatt. (3—3)

Eladó épülethez használható száraz egy és két czolos vastagságu deszka, lécz és zsendely kapható. Értekezhetni lehet felölök a tulajdonossal, külső-monostor-utca 59-dik szám alatt. (1—6)

Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, vasárnap, martius 18-kán, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti

dalszintársaság által adták:

VÉN BAKANCSOS és fia a huszár.

Eredeti népszimű 3. felv. dalokkal. Irta Szigligeti, zenéjét szerzette Bognár Ignác.

S z e m é l y z e t:

Veres, csapláros	Simonyi.	Huszár őrmester	Felix.
Ilon, gyermekei	Polákovicsné.	1-ső	Szabó M.
Ericsi,	Bokor.	2-ik	Gerecs.
Sugár Mihály, kiszolgált bakancsos	*RÉTHY.	3-ik } pórok	Alajos.
Laczi, fia	Tar.	4-ik	Szücs.
Hangos, kántor	Albisi.	1-ső	Lang-Mari.
Lidi, leánya	Sch. Minka.	2-ik } pórnők	Szabó E.
Pista, bojtárfiu	URAMBÁTYÁM	3-ik	Barányiné.
Talléros, huszár-káplár	Bartha.		Nép, cigányok, huszárok, falu előljárói.

Réthy Mihály ur, és hat éves fiacskája az országosan ugynevezett uram bátyám a fennjelölt szerepekben teszik először is tiszteletüket.

Az előadásán kívül „A bor és a leány” P-től, és „Az együgyű paraszt” Szent-Jóobi Szabó Lászlótól című költeményeket szavalja a kis uram bátyám.

Folinusné, Fridrikné, Gyulai betegek.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altishti jegy 21 kr. Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-után.

A rom. kath. lyceum betüivel.